

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Natten (En Radering)

Citation: Drachmann, Holger: "Natten (En Radering)", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 400. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann05tom-shoot-workid57045/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Natten.

EN RADERING

Ind i det uhyre Rum, hvori Tanken sig taber,
 Ind i den vældige Nat,
 Som af Lyset, af Solen, forladt
 Bestandig det gryende skaber,
 Borer min Tanke sin Naal. Kom Staalstift, tag fat!

Hvor er vort Hjem? hvorfra kom vi? hvorhen skal vi drage?
 Hvor er den Lov, som har skabt os, som kalder tilbage
 Dette vort Ler,
 Ak, kun en Mester, den største, kan drage
 Stregernes Skrift, saa vi ser
 Klart gennem den i det kommende Liv og mod Livet tilbage.

Intet vi øjner. Et Krimskrams saa synes os Livet,
 Gaadefuldt, trist,
 Grusomt, naragtigt, en Byrde; — men *et* er os givet:
 Kærlighed, Kvindens og Barnets; *den* bliver til sidst.

Det dufter af muldnende Træer; en Aande saa blød
 Strejfer min Kind,
 Det drysset med Taage, — saa kommer i sitrende Stød
 Bygernes Vind;
 Det skvulper, det klirrer, det klager fra ukendte Vover —
 Saa bli'r det tyst:
 Besjret af Kærlighed, dysset af Duften, jeg sover,
 Nat, ved dit Bryst.

I Drømme sig smelter hver Lyd og hver Duft
 Sammen og danner én skælvende Tone;
 Den dirrer igennem den svangrede Luft,
 Kranser min Trone,
 Min Tilflugt, min Havn,
 Og jeg signer, o Nat, under Bønner dit Navn,
 Og mit martrede Hjerter faar Fred ved din Favn.

Hvem er Du ved Dagen? — Hvad spørger jeg vel:
 Lykke og Held
 For den, hvem Du saabner dit salige Rige.
 Er Du mon Viv — er Du Pige?
 Stille! Jeg hører Dig sige:
 Spørg ej derom!

Jeg vugges af Arme; — de stod for en Dorn
 Af Hellas og Rom;
 Er Linje, som i Michelangelos Leda,
 Blændende Pragt, som Correggios Jo,
 Marmor og Fløj!:
 Og i Marmoret lever hver blodmættet Aare
 — Det er ej en Nat, som er Dug kun og Taare —
 Og Fløjlet, det lila, er Menneskehud,
 Som da Eva i Ur-Kunstens Klædning stod Brud.

Og din Barm var et Hav, og mit Hoved en Snekke,
 Vragdømt, forladt,
 Og den trykked sig ned i det vigende Dække;
 De løfted og sænked sig, samstemte, begge, —
 Tror Du vel, at
 Jeg har glemt, hvad mit Hoved fra Dybet fik høre:
 Kærligheds søvklare Klang i mit Øre,
 Havbundens Højsang til Evigheds Ære,
 Trofaste Nat!
 Som den Boble, min Hjerne, paa Voven med Lyst vilde bære.

Det var ej Vellyst dette. Bart vort Sprog
 Er paa de Ord, vi netop skuide bruge;
 Uhyre Mængder kan det daglig sluge
 Af Tanke-Tegn fra hver en Vraa og Krog,
 Men kommer Øjeblikket, hvor vi trænger
 Til Tegnet — saa er Ordet der ej længer.

Og var det Vellyst — dette Ord, som dadlet
 Blev af hver Pog, som Skoleramsen husker,
 Af hver Pedant, hver Hykler og hver Fusker —
 Ifald det Vellyst var: nuvel, saa kom
 Du Tankens Tegn! Du staar vel for den Dorn,
 Hvorved vort Hjerteslag din Ordlyd adled.

Du saa paa mig, igennem mig, helt ind
 I Sjælens Lønbo. Hvilken ussel Stympet
 Er Manden dog, der pukker paa sin Magt!
 Se, hvor han under dette Blik sig krymper,

Mens i de rette Følger han faar lagt
 Sit Ansigt, at det ej skal ham forraade, —
 Og dog er han saa lidet kun en Gaade
 For dette klare, kloge Forskerblik.

Dér hviler han, berøvet hvad han fik
 I Skænk fra Skaberhaanden: det brutale
 Begær, som han bestandig ferniserer
 Med sine Rets-Kravs Talemaader over.
 Han tror, at det er ham, som dissekerer
 Den hele Verden! Ak, imens han sover,
 Mens stemt hans Magt er til et Minus ned,
 Saa bøjer Nattens Kvindesmil sig over
 Hans Søvn og ser ham i hans Nøgenhed.

Og dette Smil, hvor er det kærligt-lyst;
 Hvor er hun, trods hun lider ved hans Luner,
 Saa fuld af Skaansel, mens hun nænsomt-tyst
 Punkterer paa hans Bryst sin Elskovs Runer!
 Hun lægger ham til Rette Lejets Hynder
 Saa varsomt, som kun Kvindehænder véd,
 Og denne blinde, trætte, svage Synder
 Tilgiver blindt hun — i sin Kærlighed.

Da vides ud hans Syn, da sukker han,
 Da klinger for hans Øre Livets Sage,
 Den evige: om alle disse svage,
 Der ved Barmhertigheden frelses kan;
 Han blues ved de Ord, som tidt han brugte:
 Skælmer og Skøger, som man strengt skal tugte
 Med Ris og Svøber bagom Bolt og Dør;
 Han ser dem alle, som han aldrig før
 Har paa dem set; en Legion af Stakler,
 Der under Livets Byrder majsomt vakler
 Did, hvor Al-Kærligheden gør Mirakler.

Ved Dagens Lys en halvtudvisket Grund,
 Hvorpaa et Net af Streger krydsviis dragne,
 Et Væv af Traade, med en Skytte slagne,
 Der føres af en uvant Finger kun --
 Ved Natten bølger op den sarte Bund,